

Den yttersta tiden – 24:e söndagen efter trefaldighet (2024 11 10)

Texter: Amos 4:12–13, Första Johannesbrevet 2:28–33, Matteus 24:3–14 (börja läs från vers 1) och Psaltaren 39:5–8.

Psalm 31: *Jag ska gråtande kasta mig ner på en kust som jag aldrig har sett...*

Ju äldre vi blir, nu låter jag dögammal, desto fler minnen har vi med oss. Åren lägger ju av naturliga skäl till minnen. Erfarenheter av vardag och av högtid, blir till minnen. Och forskarna säger att våra hjärnor av flera likartade händelser kan skapa ett enskilt minne, just för att vi inte ska översvämmas av en mängd minnen som vi inte hittar bland när vi så väl behöver det rätta minnet, och för att vi bara ska ha kraftfulla minnen som vi har nytta av under livets gång. Detta är spännande, att vi är skapade på ett sådant sätt att vårt minnande så att säga hjälper oss, genom hur det organiserar intryck, hjälper oss att hantera nya saker som kommer i vår väg, att navigera i nya komplexa situationer.

Kort sagt: att dra lärdom av det som varit.

Alla minns vi dessutom sådant som i vår barndom eller i våra unga dagar skakade om oss, fick oss att fascineras. Det kan ha varit en naturupplevelse, kärlek, en soluppgång på stranden, en magnifik byggnad, eller konst i någon form. Sådana här händelser som redan när vi var med om dem skakade om oss, tog tag i vårt innersta och satte oförglömliga spår av fascination och förundran.

Det är mycket troligt att den lilla grupp av lärjungar som följde med Jesus, alltså unga män runt 20 års åldern, hade hört talas om det fantastiska templet i Jerusalem, hört några beresta äldre berätta om sina synintryck, sina hörselintryck av sången och av alla människor som vallfärdade dit, som bad och sjöng och var saligt hänförda och lyckliga.

Men det är inte troligt att dessa lärjungar själva hade varit där innan Jesus tog dit dem – och plötsligt stod de där, vid ett av världens vackraste och största byggnader på den tiden, en byggnad som man sade, ja inte bara sade utan också upplevde och var övertygad om var Guds tempel, platsen där Gud var närvarande, i det innersta rummet i templet, det allra heligaste.

Vilken helt fantastisk känsla det måste ha varit för lärjungarna att se templet, känna på dess vita väggar – men i samma stund som de står där med sin fascination och förundran över Guds hem på jorden, så säger Jesus att templet ska brytas ned, och att här ska inte lämnas sten på sten. Vilket motsägelsefullt ögonblick för lärjungarna det måste ha varit. Ett omen i den största stunden av lycka.

Det är därför de frågar Jesus när de senare på dagen blir ensamma med honom när detta hemska som han under dagen hade sagt om templets förstörelse ska hända. Med sin fråga visar de att de har full tilltro till att det Jesus sagt om templet verkligen kommer att hända, och att han vet fler detaljer.

Jesus lugnar dem, och besvarar deras hängivenhet och tilltro. Visserligen med många ord – men den röda tråden är att den som inte ger upp kommer att få vara med honom till slutet. Alltså att Jesus aldrig lämnar eller sviker.

Några dagar senare förstår lärjungarna att Jesus med sina ord om att templet skulle brytas ned, också talade om sitt eget liv. Han själv skulle brytas ned, lida, och dö för att byggas upp, som ett nytt tempel där alla människor ska få leva, i Gud. Och i samma anda som Psaltaren 39 sade nog lärjungarna till varandra den kvällen:

Mitt hopp står till dig.

Vi. Du och jag, inbjuds av Gud att få vara med om underbara händelser i våra liv, att skapa och att leva på minnen, och vi hoppas på att allt som bryts ned, en gång ska väckas upp, och förbli i det hem som är Guds kärlek, och därför kan du säga som psalmisten: *Mitt hopp står till dig.*